

Paris-Brest-Paris 2015.

Beretning om oplevelser fra 81 timer på cykel gennem det franske...

Som de 3 seneste gange var det med Lars Bommersholdts bus fra Herning Turistfart som base, vi blev fragtet til hotellet, der lå i et forstads kvarter vest for Paris centrum.

Vi var syv mand, som steg på bussen i Rødekro. Med udsigt til en nat siddende op og sove var det lidt af en prøvelse!

Efter ankomst til hotellet efter ca. 11 timers kørsel, blev cyklerne samlet og pedalerne skruet på.

Lørdagen formiddag cyklede vi i samlet flok, 30 mand, fra hotellet til startområdet, 10 kilometer. Der var cykelkontrol samt udlevering af startnumre til hjelmen og nationale nummerskilte til cyklerne, (Y187) og chips til fastgørelse om benet.

Cykelkontrollen er obligatorisk for at sikre, at alt er forsvarlig fastgjort og, at der er dobbelt lygtesystem monteret både for og bag.

Foruden os danskere, havde vi 2 nordmænd med i bussen. Gruppen bestod også af Poul Kristensen fra Ry, der var kørt i privatbil med sin "cigarcykel" - en lækker strømline kabinecykel på tre hjul - på tagbagagebæreren.

Vores fem hjælpere var Marianne Hulgreen, Ole Pedersen, Niels Jørgen Vejs Jeppesen og vore to chauffører. Bussen var vores "hjem" ude på ruten under løbet.

De første grupper startede søndag kl. 1630 og herefter løbende i bølger, afhængig af hvilken gruppe man var tilmeldt. Det kunne være 80, 84 eller 90 timer. Godt 6000 ryttere i alt.

Vi var 6 mand der startede på 84 timer holdet mandag morgen. Helt nøjagtig kl. 0515.

På vej til start, mindre end 100 meter fra hotellet, havde vi den første punktering! Steen Falkenberg Klausen var flad på baghjulet – det skete med et brag! Dækket var revnet i siden!

En lidt kritisk situation vi allerede var havnet i!

Et styk slidbane fra et gammelt dæk reddede uheldet. Det blev lagt indvendig i dækket!

Vi nåede rettidigt til start.

Starten:

To politigendarmere på motorcykel eskorterede os de første kilometer gennem lyskrydsene i forstads kvarteret. Det var stadig tusmørkt. Selv på det tidspunkt blev vi klappet afsted af morgenduelige parisere, der havde åbnet vinduerne og iført slåbrok ønskede de os "bonne route"!

Et fascinerende syn var det at se de mange baglygter, der som en rød slange snoede sig gennem landskabet i de tidlige morgentimer vest over mod Atlanterhavskysten.

Efterhånden som det blev lyst og vi kunne se hinanden, dannede 6 mand et lille danskerhold. Det var Jørgen Tyrsting, Allan Riis, Allan Lysgaard, Holger Frahm, Steen Falkenberg Klausen og jeg.

Benene var friske og gennemsnithastigheden var pænt høj, da vi ramte første serviceby i Mortagne au Perche, 138 km. Her var ingen kontrol på udturen. Kun spise-drikke m.m.

Med vand på flaskerne, en kop kaffe og et baguette i baglommen gik det videre mod Villaines la Juhel, 221 km.

Gennem byer vi passerede var gaderne pyntet på den ene eller anden måde, som velkomst.

I et vejkryds var der prydet med "langstilkede blomster". Bladene på blomsten var forskelligfarvede vandflasker sat sammen i en lodret cirkel monteret på et langt skaft. Når solen skinnede i flaskerne gav det en særlig effekt.

I Villaines blev vi modtaget med musik og festivitas. Her var gaden pyntet med bannere og flag. Jeg hørte speakeren nævnte at der kom: " 5 Vilo fra Danmark". Folk stod langs indkørslen og klappede os velkommen. Det varmede! Jeg følte mig som en lille verdensmester med den velkomst.

Byen summede af musik, interesserede tilskuere kiggede på. Cykler blev parkeret i lange rækker i et indhegnet område. En høj stentrappe førte op til hallen hvor kontrollanter stemplede og påførte klokkeslæt på vores kontrolkort.

I en til løbet indrettet restaurant på den modsatte side af vejen fik vi et hovedmåltid bestående af varme og kolde retter, som man selv valgte og betalte. Da bakken var fyldt tilbød store skolebørn at bære bakken ned til pladsen. Det kan være svært at balancere med en madbakke iført cykelsko med høje klamper! - Fin service!

I byerne langs vejen var opsat blomsterpyntede gamle cykler, andre var ophængt over vejen. Ved indkørslen til byen var opsat bigballer af halm med forskellige motiver med velkomst og ønsker om "bonne route", god tur.

Et andet sted var to – meget trætte - udstoppede cykelryttere placeret i grøften ved bygrænsen. Ved siden af dem lå to gamle cykler der var pyntet og malet! - Festligt syn!

Langs hele ruten var etableret små private depoter. Et køkkenbord var opsat langs vejen. Der blev serveret vand, kaffe, meloner, frugt, sandkage m.m. -"Cafe" blev der råbt, idet vi drønedede forbi!

Børnene stod langs fortovet og ventede på et klap i hånden idet vi cyklede forbi. - Det var hit!

På byens torv var ikke sjældent samlet små grupper af franskmænd, der hyggede sig og ønskede os god tur. Selv efter midnat var der folk, som råbte "bon route". Det skete vi valgte den forkerte vej ud af torvet! Strakt sprang de ud på vejen og stoppede de vildfarende! Skiltningen var visse steder lidt mangelfuld. Specielt i mørke var det nemt at overse de selvlysende pileskilte.

Da vi nåede kontrollen i Fougères, 310 km, mødte vi Lars Bommersholdt der blandt andet fortalte, at han var udgået på grund af maveproblemer, opkastning og manglende søvn. Han var i den gruppe, der var startet dagen før sidst på eftermiddagen.

I Fougères havde vi indhentet ham med ca. 10 timer. Han havde desværre været vidne til et alvorligt styrt med to kvindelige amerikanske ryttere. Uheldet var sket halvanden time efter start. Det betød, at han blev godskrevet to timer på grund af ventetiden uheldet havde medført.

På et tidspunkt valgte vi at dele gruppen frem for at følges. Allan Riis og Jørgen Tyrsting, vores to debutanter, havde nogle gode "motorer", så de fulgtes. Allan Lysgård, Holger, Steen og jeg fulgtes til der var kørt ca. 700 km.

Til stadighed oplevede vi bilister, der kørte triumferende forbi med nedrullede vinduer og råbte: "bon route" og "courage" alt imens de klappede i hænderne. Eller kørte forbi os med korte dyt den næste halve kilometer som opmuntring og hilsen. Det virkede stærkt!

Nogle kortvarige regnbyger trak over os. Straks efter måtte regntøjet af igen. Det blev kun til en beskeden regnbyge denne gang.

I Tinteniac, 364 km, blev det ikke noget langt pit-stop. På kontrolstedet der, var ikke så få ryttere samlet.

Vi tog os tid til toiletbesøg, kaffe og lidt at spise ved de opsatte teltboder på pladsen.

Endemålet for turens første etape var vores camp i Loudeac, 449 km.

Bussen havde slået lejr på en parkeringsplads, der lå i en lille park i nærheden af kontrolstedet.

Naboen til pladsen havde været så venlig at lægge en vandslange over havemuren til brug for os cykelfolk.
– Merci Monsieur!

Til hver rytter var opsat et "lille slot" i form af et 2-pers. kuppeltelt. Den medbragte madras, soveposen samt tasken med skiftetøj, ekstra slanger m.m. var lagt i teltet. Der var i alt omkring 30 kuppeltelte. Det var noget, som havde tiltrukket journalisten fra den lokale avis i Loudeac. En 2-siders artikel med billeder af danskerne i deres rød-hvide nationale trøjer blev det til.

Centralt imellem de små telte var et større telt med borde og stole til fælles ophold rejst. I hjørnet stod gaskomfuret. Vores hjælpere sørgede for, på skift, at tilberede nudler, kødsovs og der foruden agere vækkeur for de sovende.

Endda var et omklædningstelt rejst bag det store telt – sådan!

I Loudeac besluttede vi os for at sove et par timer. De sanitære forhold var så som så. Der var ganske vist mulighed for et bad, men gåturen til baderummene var lang og tiden kort. Jeg soignerede mig med en gang etagevask fra naboens vandslange. Var man ikke vågen – så blev man det!

Næste etape var til Carhaix og Brest retur.

Undervejs til Carhaix-kontrollen, 525 km, blev vi dirigeret ind på en hemmelig kontrol.

Her fortalte Bo Egering og Peter Aerts, der kort forinden var ankommet fra Brest og var på vej retur til Paris, at de havde været i Brest, 600 km, efter 27 timer – godt gået knægte!

I Brest havde de dog holdt et længere hvil for at sove.

Vejene mod Brest og flere andre steder var forfærdelig ujævne. Hullerne "banker op" i bagdelen!

Med jævne mellemrum, under hele løbet, smurte jeg ballerne med lindrende salve – det hjalp en del!

På områdets højeste punkt var opsat en antennemast. Derfra var udsigten speciel god.

"Brest er en havneby i Bretagne med omkring 150.000 indbyggere. Den hører til departementet Finistère." Wikipedia

"- her mærker man klodens åndedrag.

Når tidevandet hæver og sænker sig er det som at mærke vores klode, der bevæger sig under os i dybe åndedrag. Dertil kommer at man alle vegne kan få det bedste fra havet på sit spisebord. Østers fås ved vejboerne, fruit de mer på hvert eneste spisested og markederne bugner med fisk." (fra internettet.)

I Brest varierede tidevandet op til 7 meter. Det var et særsyn at cykle forbi "pælebyen". I lystbådehavnen ragede fortøjningspillerne højt op over bådene, da det var ebbe.

Kort før Brest går ruten over en gammel bro, hvorfra man kunne nyde synet af byens vartegn - en nyere og meget flot dobbeltstaget hængebro med skrånede sider til begge sider.

Kontrolstedet i Brest, 600 km, lå midt i byen. En lang stigning førte os op til bymidten. Alle steder var bilisterne utrolig tålmodige.

Flere gange under vejs til Brest så jeg en kvindelig deltager, der cyklede med fast gear uden friløb. Ned af bakkerne løftede hun benene og støttede dem på skrårøret, alt imens pedalerne fløjtede rundt som "møllevinger"!

Sidst jeg så hende var i Brest. En præstation at cykle på den måde. –Respekt!

Om hun gennemførte ved jeg ikke!

De deltagere vi mødte på vej retur mod Paris havde et afklaret og optimistisk udtryk i ansigtet. Det kunne skyldes det psykologiske i at have nået halvvejs!

Vi forlod Brest med en svag vind, som kom agten ind. Det var tørvejr! - Ikke så ringe endda!

Da vi først kom over den "store knold" lidt uden for byen gik vejen svagt nedad – super!

På et tidspunkt var vi stoppet for at skifte batteri på en af lygte. En kvindelig bilist med barnestol på bagsædet stoppede og spurgte, om der var noget hun kunne hjælpe med! Da hun hørte om årsagen til vores stop, kørte hun straks videre. - Merci madame!

En typisk oplevelse. Interessen og omsorgen for rytterne var stor.

På et tidspunkt kunne jeg mærke at knæene begyndte at smerte. Noget som mærkes, når der køres i for høje gear. Vi blev enige om at skilles. Allan Lysgaard og Holger Frahm kørte i deres tempo og jeg i mit noget langsommere. En periode kørte jeg alene. Senere slog jeg følge med Steen F. Klausen. Vores tempo passede godt sammen. Vi fulgtes til mål.

Vi nåede Carhaix, 703 km, anden gang. Madforsyningerne der var stærkt reduceret. Kokken havde måske forregnet sig lidt. De frivillige hjælpere var berørt over, at de ikke kunne tilbyde os et ordentligt måltid. Det blev til en portion varm suppe, lidt frugt og flaskerne blev fyldt.

Næste officielle kontrol var Loudeac, 782 km. Inden vi nåede Loudeac havde løbsarrangørerne oprettet et ekstra depot, et stykke før Loudeac for at tilgodese sikkerheden. Deltagerne var trætte og manglede lidt ekstra at styrke sig på. "Der er ingen kontrol her – kun spise og drikke," råbte en officials, idet vi drejede ind på pladsen.

Vi nåede Loudeac, 782 km, ved halvtre tiden om natten.

Det blev til små to timers søvn. Selv efter lidt søvn var trætheden at mærke!

Kontakten med sadlen var en grumme oplevelse og alt andet end behagelig.

Vi tog afsked med Loudeac og agede mod Paris i halvmørke!

Næste kontrol var Tinteniach, 867 km. Vinden var svag og vejbelægningen var tålelig.

I Tinteniach mæskede vi os med friskbagt flute lagt sammen med ost og hamburgerryg og dertil kaffe. – Og så afsted øst over!

Landskabet var et udpræget landbrugsområde. Kreatur og får græssede på marken. Mandshøje majsplanter spærrede visse steder for udsigten. Det lugtede skiftevis af høns, kvæg- eller svinebrug. Overalt langs vejene voksede bregner i massevis.

Det var til tider noget monotont at træde rundt i pedalerne, men så blev det afbrudt af en øredøvende larm fra en nærliggende kalkunfarm, vi passerede.

Omsider nåede vi kontrollen i Fougères, 921 km. Der snakkede jeg med Søren Møller fra Nordjylland, som sad ved siden af sin aerodynamiske "cigar-cykel". Den var formgivet som en strømlinet cigar på tre hjul. Et lækkert køretøj! Og tro mig, den kunne skyde en formidabel fart specielt på de lange nedkørsler.

Søren fortalte, at Poul Kristensen fra vores selskab, havde opgivet og var udgået pga. af smerter i knæene. Han manglede nogle lavere gear, havde han sagt.

Mail fra Poul:

"Jeg udgik i Tinteniach på vejen tilbage pga. af overbelastet sene i mit gode venstre knæ. Ellers har jeg faktisk et ret dårligt højre knæ, som jeg passer godt på, hvilket så nok gjorde, at jeg glemte at tænke og passe på det gode knæ. Men det er ikke hele historien. Jeg cyklede med en for høj gearing til de mange høje bakker og 155 mm pedalarme er nok heller ingen hjælp. Derudover havde jeg ørebetændelse, feber og hovedpine - inden starten vel at mærke. Så faldt det så uheldigt, at jeg før løbet skulle flytte, i sommerhus plus have gæstebesøg fra udlandet. Da jeg planlagde at skulle med, var kalenderen tom.

Men jeg holdt så i Tinteniach og turde faktisk ikke cykle videre, for jeg vidste, at her kunne jeg få hjælp og kunsten er jo at vide, hvornår man skal sige stop.

Min bil var i Paris, så jeg tog toget til Paris samme dag efter, at nogle søde mennesker lod mig opbevare cyklen i deres garage. Dagen efter måtte jeg så køre de 360 km til Tinteniac og tilbage med cyklen. Ikke specielt fedt."

Igen afgang fra Fougères, der var mål by ved dette års Tour de France. Bybilledet var præget af en kæmpe middelalderborg.

"Fougères er en fransk by og kommune beliggende i departementet Ille-et-Vilaine i Bretagne. I januar 2010 var der 19.779 indbyggere. Byens monument er Château de Fougères som er placeret på det øverste punkt i byen." Wikipedia.

Der var udsigt til en gang dessert i La Tanniere – ca. 20 km efter vi havde forladt Fougères.

Gennem årene har Paul Rogue og hans familie, plus flere hjælpere, tilbudt ryttere, som stoppede der, alverdens gode sager. Foruden diverse creme og buksefedt, blev der serveret varme pandekager med kaffe eller chokolade, kold risbudding med frugtgelé eller sandkage. Rytterne kunne få massage hvis det var det de ønskede. Hans hus lå i byen lige ud til vejen. I carporten var opsat en "købmandsdisk". På klapstole kunne de varme pandekager med hjemmelavet syltetøj eller sukker nydes.

Plancher med billeder fra tidligere PBP år var ophængt langs husfacaden.

Alt sammen mod den "betaling" det var at sende Paul Rogue et postkort, når vi kom hjem.

Adressen er: Paul Rogue, 16 rue de Bretagne. 53220-St Berthevin-la-Tannière, France.

Han var ivrig frimærkesamler. Det kunne da blive til noget hvis hver deltager fra de 47 forskellige nationer sendte ham et postkort – med tak for pandekage!

Vi tog afsked med Paul Rogue, som tidligere var formand for den lokale cykelklub i La Tanniere og hans familie, medbringende en lille adresseseddel.

Da vi arriverede i Villaines, 1009 km, var kadaveret noget brugt. Målområdet var projektørbelyst.

Med klapsalver og et medlidende udtryk i ansigtet, blev vi modtaget af de lokale der med interesse så til når "koryfæerne" ankom! Det tog en del mere tid at få svunget benet op over sadlen, da vi steg af "hesten"!

Vi fik et godt måltid mad så vi med "madkassen fyldt op" kunne fortsætte til Mortagne au Perche, 1090 km.

Det var iført reflexvest og med tændte for-og baglygter, vi drog ud i natten.

Reflexvesten og lyset var en vigtig detalje, hvis man ville undgå tidsstraf på grund af sløset sikkerhed.

Vi mødte fortsat flere private depoter, uagtet at klokken havde passeret midnat. Enkelte steder stod borde med vanddunke, hvor der var høflig selvbetjening.

Barer og restauranter langs ruten havde døgnåbent i de dage hvor løbet afvikles. Folk droppede ind og fik en hurtig forfriskning.

Natten var mild og næsten ingen vind. Trætheden havde længe været mærkbar. Men der var mange kilometer mørkekørsel, inden vi kunne se lysskæret på himlen over Mortagne.

Steen og jeg fulgtes fortsat. Trætheden overmandede os. Vi smed os på græsset langs vejen med tændte baglygter. En sikkerhed der gjorde, at andre trafikanter kunne se os.

Helt utrolig virkning 10 minutters powernap kan have for en brugt pedaltrampler!

Et tyndt alu-tæppe blev brugt af flere deltagere som "sovepose". Man kunne se deltagere sidde eller ligge indsvøbt i deres alu-tæppe, lige der hvor trætheden havde overmandet dem.

Omsider nåede vi den lange, og for mig velkendte, opkørsel til kontrolstedet i Mortagne au Perche.

I indkørslen til kontrolstedet så vi silhuetter af vore tålmodige servicefolk og Lars Bommersholdt der stod og spejdede. Et klap på skulderen fik vi som velkomst idet vi passerede indkørslen!

Straks vi var serviceret, kørte bussen mod målområdet i Paris.

På stedet var der mulighed for overnatning i en kæmpe hal med madrasser, liggeunderlag og tæpper, som var bredt ud på gulvet i lange rækker.

Uden for hallen sad fire personer der uddelte liggeplads og vækketidspunkt. Med sirlig håndskrift blev det noteret på en stor planche.

Med fingeren for munden og en svagt lysende lommelygte blev jeg gelejdet ind til madras nr. 782.

Forestil dig små 800 personer som ikke har sovet ret mange timer de sidste 3 døgn! Det var et snorkende kor som kunne få tagpladerne til at blafre! Den ene højere end den anden!

Dog ville jeg lige se hvor Steen blev placeret, inden jeg drattede omkuld som en fuld allike.

I samme øjeblik jeg lagde mig, var jeg væk!

Ca. to timer med lukkede øjne blev det til. Da en hjælper havde rusket mig vågen, listede jeg over til Steen, der stadig sov! Han var, ved en fejl, blevet vækket to gange i løbet af natten! Ak ja, det var hvad der skete når "kukkeuret går i selvsving"!

Søvndrukne vaklede vi ind i restauranten og forsynede os. Det blev til et par croissanter og en skål varm chokolade – det var lige hvad jeg havde lyst til.

På gulvet og hen over bordene i restauranten lå folk og sov, nogen på gulvet, andre sad og stirrede lige ud i luften af udmattelse eller manglende søvn.

Om det var et tilfælde ved jeg ikke, men på adskillige kontrolsteder lå og sad der sovende japanere!

Til deres forsvar skal det nævnes, at de også cyklede!

Fra Mortagne resterede der ca. 140 km til målet i Paris. Kort efter vi forlod Mortagne, kom der nogle lange ned- og opkørsler!

I de tidlige morgentimer var nedkørslen med morgensøvn i øjnene og 60 kilometer i timen en afkølet og strabadserende oplevelse!

Kontakten med sadlen var noget man bare skulle bide i sig. Jeg tænkte, de andre havde det måske værre!

Etapens delmål var kontrollen i Dreux, 1165 km. De lange opkørsler var næsten behagelige – de betød man igen kunne cykle sig til varmen.

Fra Mortagne var der forholdsvis mange ryttere på vejen. Her var det vigtigt at holde afstand til de forankørende. Mange var synligt trætte og slingrede afsted. Løbsarrangørerne kørte og holdt øje med de mest usikre.

Det trak op til et regnvejr. Vi undgik ikke at blive våde da vi ankom til Dreux, 1165 km.

Som våde mus traskede vi ind i restauranthallen. Det var behov for "fourage", varme eller kolde retter efter behag. Regnvejret hang stadigvæk over byen. Derfor trak vi opholdet og fik et tiltrængt hvil.

En vis hårdførhed og nærmest ligegyldighed havde ophobet sig inderst i mig. De sidste kilometer blev cyklet på REN VILJE! En punktering på det tidspunkt – i regnvejr – havde været noget af en prøvelse!

På strækningen mod Paris var vi vidne til otte-ti ryttere, som var "platset"! (læs punkteret).

Traktorkørsel og derved store jordklumper med skarpe sten var spredt over en regnvåd vej – noget som kostede!

På et tidspunkt spurgte Steen, om jeg kendte vejen fra målområdet til hotellet!

Det havde ellers været noget af en bet med fejlnavigering til hotellet efter 1230 km!

Vejene fra Dreux mod Paris var lange, lige og flade. Landskabet var ensformigt, indtil vi ramte nogle få stride bakker der førte os gennem et skovområde.

Med en kobjældeklokke i hånden blev vi modtaget af cykelentusiaster som vidste, at her var der brug for ekstra opmuntring, hvis vi skulle cykle op! Det var rent selvpineri at forcere bakkerne der!

Endelig – ENDELIG kunne vi passere den elektroniske måtte med det sidste bip. Vi var i mål!

Ind i hallen og få det sidste kontrolstempel – FÆRDIG-GENNEMFØRT - på knapt 81 timer.

En rus af lettelse og glæde strømmede gennem mig ved igen at have gennemført mit 7. Paris-Brest-Paris.

De 1230 km blev nøjagtig så hårdt som ventet. Om jeg gentager det hele igen om 4 år?

Svaret kan du få om tre år!

Dette bliver min måde at sige tak til dem jeg på skift fulgtes med: 5. vers af: "Du kom med alt hvad der var dig" af Jens Rosendal og Per Warming.

***”At livet det er livet værd
på trods af tvivl og stor besvær
på trods af det, der smerter,
og kærligheder er og bli’r
Og hvad end hele verden si’r
Så har den vore hjerter”***

Kort resumé:

En forbedring af udstyret kunne være at montere elektrisk gearskifter på cyklen.

Der gik flere uger inden jeg igen havde normal styrke i fingrene pga. mekanisk gearskifter.

Er der franske stavfejl og knudret tegnsætning – så send en ”rettelse” eller bær over med mig!

/Arne Brændmose, Sønderborg. [brandmose@icloud.com]